

Arrest

nr. 197 927 van 12 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. DE TROYER, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 8 november 2015 België is binnengekomen, diende op 19 november 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 22 februari 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 22 februari 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 19/11/2015

Overdracht CGVS: 10/02/2016

U werd op 10 februari 2017 van 13.47 u tot 15.45 u gehoord op het Commissariaat-generaal in aanwezigheid van een tolk die de taal Pashtou machtig is. Uw advocaat, Meester Yaramis, loco De Troyer, was hierbij aanwezig vanaf 13.49u.

A. Feitenrelaas

U zou over de Afghaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Ali Sher, Hisarak district, Nangarhar provincie. U zou in het verleden toegelaten zijn tot de opleiding van politieagent. U zou hierna gestationeerd zijn als bewaker in de gevangenis van Jalalabad. Hier zou u 2 en een half jaar gewerkt hebben. Gedurende deze periode zou u nooit naar Ali Sher teruggekeerd zijn, maar u liet uw familie geregeld naar Jalalabad overkomen waar ze dan op uw kosten in een hotel verbleven. Nadat u een jaar gewerkt had zou u vernomen hebben dat de Taliban er achter gekomen was dat u voor de overheden werkte. De Taliban eiste dat u uw job zou opzeggen. U gaf aan dit te doen, maar u deed dit niet. Op een bepaald moment stuurden ze een dreigbrief. Toen u hier niet op in ging zou de Taliban uw ouders en uw drie jongere broers meegenomen hebben. U zou ontslag genomen hebben waarna uw familie werd vrijgelaten. U zou besloten hebben Afghanistan te verlaten. U zou over land gereisd hebben en na een kleine maand reizen zou u op 19/11/2015 asiel aangevraagd hebben in België. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw taskara, uw bankkaart van Kabul Bank, uw registratiedocumenten om een politieman te worden, uw identiteitskaart als politieman, een attest van uw gevolgde opleiding tot politieman, een dreigbrief van de Taliban en de omslag waarmee deze documenten verstuurd werden.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Uw asielrelaas en dus uw ingeroepen vrees voor vervolging wordt gekenmerkt door tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen, zodat hier geen enkel geloof meer aan gehecht kan worden.

U verklaarde dat uw familie ontvoerd werd door de Taliban uit wraak voor uw werk bij de overheid. Uw verklaringen over deze tragische gebeurtenis waren echter dusdanig tegenstrijdig dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Zo heeft u het er vooreerst al zeer moeilijk mee om de enkele gebeurtenissen die uw relaas kenmerken in een logische chronologische volgorde te plaatsen. In eerste instantie beweert u in totaal twee en een half jaar als bewaker gewerkt te hebben. Na een jaar werken zou de Taliban achter de aard van uw werk gekomen zijn. Vlak hierna zou u de door u voorgelegde dreigbrief ontvangen hebben, waarna uw familie ontvoerd werd. U nam ontslag en enkele dagen later zou uw familie vrijgelaten zijn (gehoorverslag CGVS p. 9, 12, 13). U bevestigde dat uw familie meer dan een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan ontvoerd werd (gehoorverslag CGVS p. 13). Pas nadat u gevraagd werd wat u dan nog anderhalf jaar in Afghanistan gedaan heeft (want blijkbaar nam u na een jaar al ontslag, ondanks uw eerdere bewering dat u 2.5 jaar als bewaker werkte), paste u de volledige chronologie van uw relaas aan: de dreigbrief, de ontvoering van uw familie en uw hieropvolgend ontslag zouden allemaal enkele dagen voor u Afghanistan verlaten heeft voorgevallen zijn (gehoorverslag CGVS p. 13-14). Bij confrontatie gaf u toe zelf een fout gemaakt te hebben. Het is echter ongeloofwaardig dat u een fout van meer dan een jaar zou maken, vooral daar het over de ontvoering van uw familie handelde.

Wat deze ontvoering betreft kan niet anders dan vastgesteld worden dat uw verklaringen zoals u deze aflegde voor het CGVS, volledig verschilden met deze zoals u ze voor de DVZ heeft laten optekenen.

Voor het CGVS beweerde u immers dat uw gehele familie (vader, moeder en drie broers ontvoerd werd en dit twee dagen nadat uw familie de door u neergelegde dreigbrief ontvangen heeft. Na 2 dagen zou uw familie vrijgelaten zijn (gehoorverslag CGVS p. 9, 13). Dit zou de enige maal zijn dat uw familie ontvoerd werd. Voor de DVZ had u echter laten optekenen dat enkel uw vader ontvoerd werd en dit gebeurde 25 dagen nadat de familie de dreigbrief ontving. Uw vader werd na 10 dagen weer vrijgelaten (DVZ- vragenlijst punt 3.5). Na confrontatie ontkende u enkel dit gezegd te hebben, zonder hier enige verklaring voor te kunnen geven. Gezien de aard en de hoeveelheid van de vastgestelde tegenstrijdigheden kan niet anders dan geconcludeerd worden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het kernelement van uw ingeroepen vrees. U kon overigens ook geen enkel concreet voorbeeld geven van een collega bewaker die dezelfde soort problemen zou kennen (gehoorverslag CGVS p. 14). Uw bewering tenslotte dat uw familie het nog steeds goed stelt in Afghanistan, ondermijnt verder uw bewering ooit enig probleem met de Taliban gekend te hebben.

U legde een dreigbrief van de Taliban neer ter ondersteuning van uw relaas, maar het is niet voldoende om documenten neer te leggen als er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas dat dient ondersteund te worden door deze documenten. Ook andere elementen wijzen er op dat de authenticiteit van dit documenten sterk betwijfeld mag worden. Zo dient vooreerst gewezen te worden op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat in Afghanistan veel soorten documenten nagemaakt kunnen worden. Ten tweede legde u tegenstrijdige verklaringen af over de inhoud van dit document. Voor de DVZ liet u optekenen dat in deze brief gevraagd werd dat u ontslag nam en dat u de Taliban zou vervoegen (DVZ vragenlijst punt 3.5). Voor het CGVS beweerde u dan weer dat er enkel gevraagd werd dat u ontslag zou nemen (gehoorverslag CGVS p. 9, 10). U gewezen op deze tegenstrijdigheid bleef bij de verklaring die u voor het CGVS aflegde. Echter wanneer de inhoud van deze brief met een tolk overlopen werd, bleek dat noch uw eerste verklaring, noch uw tweede verklaring overeenkomt met de inhoud waaruit blijkt dat de Taliban een bevel aan eenieder geeft om u te doden. Ten derde werd vastgesteld dat u voor de DVZ duidelijk verklaarde dat deze brief op 24/06/1394 verstuurd werd (DVZ vragenlijst punt 3.5). Voor het CGVS verklaarde u dan weer niet te weten welke datum er op zou staan (gehoorverslag CGVS p. 9). U gewezen op de datum die voor de DVZ werd genoteerd ontkende vlakaf dit ooit gezegd te hebben, u meende dat de fout bij de tolk gezocht diende te worden (gehoorverslag CGVS p. 10). Echter wanneer deze brief met een tolk overlopen wordt, blijkt dat juist deze datum van 24/06/1394 op uw brief staat. Het is dan ook duidelijk dat de tolk voor de DVZ deze datum niet verzonnen heeft, maar dat u op dat ogenblik een aantal elementen vanbuiten had geleerd die u ondertussen vergeten bent. Zo kon u voor de DVZ bv. ook nog de exacte datum van uw vertrek uit Afghanistan geven, terwijl u voor het CGVS deze datum zelfs niet meer bij benadering kende. De datum op uw brief die overeenstemt met 15/09/2015, ondermijnt ook weer uw initiële bewering dat u na het ontvangen van deze brief nog een jaar in Afghanistan bleef, daar u twee maanden later al in België was. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan deze brief, noch aan het relaas dat dient te ondersteund te worden met deze brief.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisereerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden.

Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke

gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Gezien uw verklaringen en uw documenten, kan het CGVS wel aanvaarden dat u verschillende jaren bij de Afghaanse politie werkzaam was en dit in de gevangenis van Jalalabad. Echter leidt dit profiel niet automatisch tot een statuut van vluchteling. U diende aan te tonen dat uw functie van die aard was dat ze zichtbaar was voor iedereen waardoor u een vergroot risico op vervolging zou lopen.

Gezien bovenstaande vaststellingen over uw asielrelaas kan niet anders dan vastgesteld worden dat u als bewaker niet genoeg opviel om ongewenste aandacht te trekken. Bovendien gaf u zelf aan dat u de laagste rang had (gewoon soldaat) en dat u met meer dan 200 mensen in uw gevangenis werkte.

U heeft in het verleden immers reeds 2.5 jaar gewoond en gewerkt in Jalalabadstad. Hoewel u beweert ontslag genomen te hebben als gevangenisbewaker, kan hieraan gezien bovenstaande vaststellingen geen geloof worden gehecht. Bovendien heeft u ook geen enkel document ivm uw beweerde ontslag. Niets staat u dan ook in de weg om uw job terug op te nemen in Jalalabad. Bovendien bestaan er aanwijzingen dat uw familie over een redelijk inkomen beschikt. Zo beweerde u dat u uw gehele familie elke paar maanden naar Jalalabad kon laten overkomen waarna ze drie weken op uw kosten in een hotel verbleven. Ook uw echtgenote zou u zo geregeld hebben laten overkomen. U gevraagd hoe uw vader die volgens u landbouwer is, elke paar maanden tot drie weken toe niet op zijn velden aanwezig diende te zijn, paste plots uw verklaringen aan: uw gezin zou niet langer dan 10 dagen in Jalalabad blijven. Wat er ook van zij, dit is voor een landbouwer nog steeds een lange vakantie. Het lijkt er dan ook eerder op dat uw vaders gronden door anderen bewerkt worden, wat wijst op enig aanzien en rijkdom.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel aan als volgt:

“Overwegend dat verzoeker een enig middel neemt van de schending van art. 1er, sectie A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980, betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de rechtmatigheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffend de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming.

Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen geweigerd heeft hem de hoedanigheid van vluchteling te erkennen met als reden dat er verschillende tegenstrijdigheden bestaan tussen zijn verschillende verklaringen.

Dat het dus aangewezen is deze verschillende verwijten te onderzoeken.

- Tegenstrijdigheden

Overwegende dat tegenpartij aan verzoeker verschillende tegenstrijdigheden in zijn verklaringen verwijt.

a. het begin van de problemen van verzoeker

Overwegend dat tegenpartij ten eerste opmerkt dat verzoeker uitgelegd heeft dat hij alles samen gezet 2,5 jaar als bewaker in de gevangenis werkte, dat na een jaar de Taliban zijn werk ontdekt hebben, dat hij kort nadien een dreigbrief gekregen heeft en dat zijn familie meer dan een jaar voor zijn vertrek ontvoerd werd, hoewel hij daarna uitgelegd heeft dat de verzending van de dreigbrief, de ontvoering van zijn familie en zijn ontslag kort voor zijn vertrek uit het land gebeurden;

Dat in werkelijkheid, uit de lezing van het verhoorverslag, het eenvoudig is vast te stellen dat er geen tegenstrijdigheden bestaan in de woorden van verzoeker.

Dat het inderdaad heel duidelijk is dat de ontvoering van zijn familie en zijn ontslag na de zending van de dreigbrief gebeurden.

Dat het tijdens zijn verhoor onmogelijk voor verzoeker was, de juiste datum te geven van deze zending (p. 10 van het verhoorverslag).

Dat verzoeker dus niet heeft kunnen beweren dat al deze evenementen een jaar na het begin van zijn werk gebeurden.

Dat, daartegen, hij formeel was wat het feit betreft dat de Taliban vernomen, hebben dat hij in de gevangenis werkte en dit een jaar na het begin van zijn baan.

Dat hij uitgelegd heeft: "toen ik een jaar werkte, kwamen ze er achter en kwam die brief (p. 9 van het verhoorverslag).

Dat de behandelende agent onmiddellijk begrepen heeft dat het over twee verschillende gebeurtenissen ging daar hij onmiddellijk verzoeker ondervraagd heeft over de datum van verzending van de dreigbrief, vraag waarop verzoeker niet kon antwoorden.

Dat de verklaringen van verzoeker dus heel duidelijk en coherent zijn: er waren twee belangrijke momenten met de Taliban.

Dat zij ten eerste het werk van verzoeker vernomen hebben, een jaar na het begin van zijn activiteit en het is op dit ogenblik dat zij hem gevraagd hebben met zijn werk te stoppen, wat verzoeker niet deed.

Dat kort voor zijn vertrek naar België, de zending plaats van een dreigbrief, de ontvoering van zijn familie en zijn ontslag plaatsvonden.

Dat het over twee verschillende periodes gaat, die tegenpartij, in de betwiste beslissing schijnt te vermengen.

b. de ontvoering van de familie

Overwegend dat tegenpartij aan verzoeker verwijt, bij de DVZ aangeduid te hebben, dat alleen maar zijn vader gedurende 10 dagen ontvoerd werd, dat dit 25 dagen voor de zending van de dreigbrief plaatsvond, terwijl hij voor het CGVS uitgelegd heeft dat het zijn ouders en zijn drie broers waren die gedurende twee dagen ontvoerd werden en dat dit 2 dagen na de verzending van de dreigbrief gebeurde.

Dat verzoeker onrustig is over de manier waarin zijn woorden bij de DVZ overgeschreven werden en dat deze de werkelijkheid absoluut niet weergeven.

Dat bij de lezing van de betwiste beslissing, hij inderdaad vaststelt dat er verschillende fouten in de vragenlijst die bij de DVZ ingevuld werd, voorkomen.

Dat verzoeker de versie die hij bij het CGRA gegeven heeft, bevestigt.

Dat het wel zijn ouders en zijn broers zijn, die gedurende 2 dagen ontvoerd werden, en dat dit ongeveer 2 dagen na de verzending van de brief gebeurde.

Dat men in ieder geval geen typefout mag uitsluiten (25 in plaats van 2) ofwel een vertalingfout, of ook nog een begripsfout van de woorden van verzoeker.

Dat het dus aangewezen is rekening te houden met het feit dat verzoeker nooit naar school geweest is, volledig analfabeet is wat een uitleg kan zijn voor zijn moeilijkheden zich juist en duidelijk te kunnen uitdrukken.

c. de dreigbrief

Overwegend dat verzoeker de dreigbrief die hij van de Taliban gekregen heeft, neergelegd heeft.

Dat in dit opzicht, tegenpartij dit document verwerpt met als reden dat zijn echtheid betwijfeld kan worden wegens de twee vermeende tegenstrijdigheden van verzoeker.

Dat ten eerste, tegenpartij verwondert is dat bij de dienst DVZ, verzoeker verklaard heeft dat in deze brief, de Taliban's hem gevraagd hebben zijn ontslag te nemen en de Taliban's te voegen, en dat bij het CGRA, hij verklaard heeft dat men hem alleen gevraagd had zijn ontslag in te dienen

Dat zij erbij voegt dat, na vertaling van dit document door haar tolk, blijkt dat in deze brief, de Taliban's het bevel aan iedereen gegeven hebben, verzoeker te doden.

Dat er hier ook geen tegenstrijdigheid bestaat in de verklaringen van verzoeker.

Dat inderdaad, bij de DVZ, verzoeker zijn verhaal heel sterk samengevat heeft en aangeduid heeft dat: "de Taliban's stuurde me een brief op en eiste dat ik stopte met mijn job en dat ik bij hun zou aansluiten".

Dat hij de twee evenementen, waarvan hierboven sprake is, in eenzelfde zin uitgelegd heeft, namelijk de ontdekking van zijn werk en de mondelinge afpersing waarvan hij slachtoffer werd, namelijk dat hij moest stoppen in de gevangenis te werken en de Taliban's voegen en van de andere kant, de zending van een dreigbrief.

Dat op geen enkel ogenblik, bij de DVZ, verzoeker gezegd heeft dat de mondelinge afpersing in de brief geschreven was.

Dat tegenpartij de verklaringen van verzoeker heel sterk synthetiseert.

Dat gedurende zijn verhoor bij het CGVS, zijn verklaringen in tegendeel heel duidelijk zijn: hij heeft uitgelegd dat er in de brief stond dat: "Taliban schreven hier dat als S.A., geen ontslag zal nemen, grote problemen krijgt en zal afgeslacht worden" (p. 9 van het verhoorverslag).

Dat wanneer hij met vermeende verklaringen bij de DVZ geconfronteerd is, verzoeker dit betwist heeft door te tonen dat de bedreigingen van ontslag en toevoeging bij de Taliban's alleen maar mondelinge bedreigingen waren: "ze zessen enkel dat ik moet ontslag nemen en weggaan" (p. 10 van het verhoorverslag).

Dat nog eens, er bestaat geen tegenstrijdigheid in de woorden van verzoeker.

Overwegend dat, ten tweede, volgens tegenpartij, verzoeker tegenstrijdig geweest is door bij de DVZ aan te duiden dat de dreigbrief op 24 juni 1394 ontvangen werd, en dat hij bij het CGVS verklaarde het niet te weten.

Dat volgens tegenpartij, dit toont dat bij zijn aankomst in België, verzoeker zijn verhaal geleerd had, en dat hij daarna enkele elementen vergeten was.

Dat verzoeker door dit verwijt geschokt is.

Dat hij inderdaad, tijdens zijn verhoor bij het CGVS, uitdrukkelijk genegeerd heeft, bij de DVZ de datum gegeven te hebben van de dreigbrief en dat deze fout bij de tolk te zoeken was.

Dat hij herinnert dat hij volledig analfabeet is en dat hij de datum op de dreigbrief niet kon lezen en dus, bij gevolg, dat hij deze inlichting bij de DVZ niet kon geven.

Maar dat in tegendeel, het niet zelden gebeurt, wanneer de documenten onderzocht worden, dat de tolk die daar aanwezig is, zelf de documenten leest en zo de inlichting die de handelende agent nodig heeft geeft, wanneer deze duidelijk uit het document voortvloeit.

Dat niet uitgesloten kan worden, dat de tolk die verzoeker bij zijn verhoor bij de DVZ bijstond, deze inlichting gegeven heeft, wat verzoeker geprobeerd heeft tijdens zijn verhoor bij het CGVS te verklaren.

Dat bij gevolg, daar de twee redenen dit door tegenpartij aangehaald zijn, om te bevestigen dat de dreigbrief niet echt zou zijn, niet gegrond zijn, is het aangewezen de betwiste beslissing te vernietigen om haar toe te laten de brief en zijn inhoud, in concreto te onderzoeken.

- De situatie in AFGHANISTAN

Overwegende dat tegenpartij een analyse uitgevoerd heeft van de algemene situatie in AFGHANISTAN om zich te vergewissen dat het statuut van de subsidiaire bescherming niet aan verzoeker toegestaan mocht worden.

Dat men wel moet vaststellen dat deze analyse onjuist is.

Dat volgens tegenpartij, verzoeker een toevlucht in JALALABAD zou kunnen vinden.

Dat in zijn verslag van 13 september 2015, de OSAR nochtans aanduidt dat in AFGHANISTAN, "de veiligheid sterkt achteruit gegaan is"

Het voegt eraan, dat de dat de antigouvernementele groepen: "oefenen inderdaad nog geen controle over steden die min of meer belangrijk zijn, maar dat de regering de controle schijnt te verliezen op de situatie, buiten de grote centra"

Dat de "stijgende criminaliteit en de rivaliteiten tussen lokale potentaten en de tribale spanningen maken dat de veiligheidssituatie achteruit gaat. "

Dat het aantal slachtoffer steeds groter wordt.

Dat de veiligheidssituatie in AFGHANISTAN heel veranderlijk is.

Dat niets toelaat te zeggen dat een terugkeer van verzoeker in AFGHANISTAN, met inbegrip van JALALABAD, hem niet in gevaar zou brengen.

Dat voor de OSAR, de situatie van de gerepatrieerde steeds moeilijk blijft : "hoewel de Afghaanse staat niet in staat is de gerepatrieerde doeltreffend te steunen, hebben de humanitaire organisaties het steeds moeilijker om deze rol te vervullen, omdat hun financiële middelen verminderen

Dat hij eraan toevoegt dat de "personen die verplaatst zijn, geconfronteerd worden met discriminaties, met een gebrek aan sanitaire installatie en basis verzorging; ze beschikken over heel weinig middelen om hun leven te verdienen wat tot nieuwe verplaatsingen van volkeren leidt".

Dat hij zo concludeert "de capaciteit om de gerepatrieerde te ontvangen blijft heel zwak".

Dat een nog recenter verslag (30 september 2016) van dezelfde organisatie tot dezelfde conclusie komt.

Dat, in tegenstelling met wat tegenpartij beweert: "in 2015 en gedurende het eerste semester van 2016, heeft Afghanistan een van de sterkste geweldgolf van deze oorlog, die nu al 14 jaar duurt, gekend. Het is altijd de burgerbevolking die daaronder het sterkst lijdt"

Dat het nog bijvoegt dat: "de veiligheidssituatie heel vlug achteruit gaat en het conflict sindsdien bijna heel het land treft

Dat het in "2015 zoals in 2016, het tussen de burgerbevolking is dat de militaire gevechten de meeste slachtoffers gemaakt hebben

Dat de situatie te JALALABAD, provincie van NAGARHAR, ook slechter geworden is: "ongeveer 70per cent van de incidenten die de veiligheid aantasten gebeuren in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land... In de provincie van Nangarhar, zijn er gevechten tussen Daesh en de ANDSF evenals tussen de internationale veiligheidsmachten maar ook tussen Daesh en de Taliban wat het argument van tegenpartij sterk tegensprekt.

Dat volgens tegenpartij verzoeker geen risicoprofiel zou tonen met als reden dat hij zijn leven zou kunnen verdienen en dat hij al gedurende 2 jaar in JALALABAD gewerkt heeft en dat niets zegt dat hij zijn werk niet zou kunnen hervatten.

Dat nochtans, volgens de OSAR, "de aanvallen die gericht zijn tegen de ambtenaren van de regering, de parlementairen, de mensen die voor de regering werken of die hem ondersteunen en hun families sterk in 2015 zijn gestegen, zowel op nationaal gebied dan op gebied van de provincie of van het district
Dat verzoeker herinnert dat hij voor de Afghaanse politie gewerkt heeft en ook in de gevangenis van JALALABAD, wat helemaal niet door tegenpartij betwist wordt.

Dat nog eens, de OSAR zich zorgen maakt voor de leden van de politie en van de veiligheidsdiensten: de leden van de politie, in dienst of niet worden ontvoerd en hun naasten zijn bedreigd, ontvoerd of gedood.

Dat dit verslag de vrees van verzoeker bevestigt.

Dat in ieder geval, men wel moet vaststellen dat de analyse van tegenpartij heel beperkend is.

Dat inderdaad, artikel 48/4 van de wet van 1980 niet alleen gericht is op een hypothese van blind geweld maar ook op de hypothese van foltering of van onmenselijke behandelingen of straffen van verzoeker in zijn land van herkomst.

Dat het verslag van de OSAR duidelijk toont dat verzoeker in deze tweede hypothese terechtkomt.

Dat in ieder geval, tegenpartij de veiligheidssituatie in AFGHANISTAN niet genoeg onderzocht heeft, onder ander te JALALABAD gezien het profiel van verzoeker daar hij verschillende keren voor de Afghaanse regering gewerkt heeft, wat zij niet betwist."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift:

- rapport "Afghanistan: mise à jour. Les conditions de sécurité actuelles" van OSAR van 30 september 2016 (stuk 2);
- rapport "Afghanistan: mise à jour. Les conditions de sécurité actuelles" van OSAR van 13 september 2015 (stuk 3).

2.1.3. In een aanvullende nota van 30 oktober 2017 voegt de commissaris-generaal volgende stukken toe:

- COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad" van Cedoca van 9 juni 2017;
- Rapport "Afghanistan. The security situation in Nangarhar province" van Landinfo van 13 oktober 2016;
- een kaart van het grootstedelijk gebied Jalalabad.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn analfabetisme om de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties in verzoekers asielrelaas te minimaliseren of te verschonen, merkt de Raad op dat ook van een persoon met dergelijk profiel verwacht kan worden dat hij kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leven en vluchtmotieven. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zou verhinderen een coherent en consistent asielrelaas naar voren te brengen. Verzoekers analfabetisme kan bovendien geen afdoende verschoningsgrond bieden voor de inconsistente verklaringen die verzoeker aflegde omtrent belangrijke data in zijn asielrelaas. De Raad stelt immers vast dat verzoeker blijk gaf kennis te hebben van verschillende data en tijdsaanduidingen wanneer hem hiernaar gevraagd wordt, zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker coherente en consistente verklaringen aflegt omtrent het tijdsverloop van zijn asielrelaas.

Verzoeker kan daarenboven niet ernstig voorhouden dat hij geen tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd omtrent het tijdsverloop van zijn asielrelaas. De commissaris-generaal oordeelde hieromtrent terecht dat:

“U verklaarde dat uw familie ontvoerd werd door de Taliban uit wraak voor uw werk bij de overheid. Uw verklaringen over deze tragische gebeurtenis waren echter dusdanig tegenstrijdig dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Zo heeft u het er vooreerst al zeer moeilijk mee om de enkele gebeurtenissen die uw relaas kenmerken in een logische chronologische volgorde te plaatsen. In eerste instantie beweert u in totaal twee en een half jaar als bewaker gewerkt te hebben. Na een jaar werken zou de Taliban achter de aard van uw werk gekomen zijn. Vlak hierna zou u de door u voorgelegde dreigbrief ontvangen hebben, waarna uw familie ontvoerd werd. U nam ontslag en enkele dagen later zou uw familie vrijgelaten zijn (gehoorverslag CGVS p. 9, 12, 13). U bevestigde dat uw familie meer dan een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan ontvoerd werd (gehoorverslag CGVS p. 13). Pas nadat u gevraagd werd wat u dan nog anderhalf jaar in Afghanistan gedaan heeft (want blijkbaar nam u na een jaar al ontslag, ondanks uw eerdere bewering dat u 2.5 jaar als bewaker werkte), paste u de volledige chronologie van uw relaas aan: de dreigbrief, de ontvoering van uw familie en uw hieropvolgend ontslag zouden allemaal enkele dagen voor u Afghanistan verlaten heeft voorgevallen zijn (gehoorverslag CGVS p. 13-14). Bij confrontatie gaf u toe zelf een fout gemaakt te hebben. Het is echter ongeloofwaardig dat u een fout van meer dan een jaar zou maken, vooral daar het over de ontvoering van uw familie handelde.”

Verzoeker slaagt er met zijn betoog in het verzoekschrift niet in afbreuk te doen aan voormelde tegenstrijdigheid. Zijn voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen.

In de bestreden beslissing werd verder terecht geoordeeld dat:

“Wat deze ontvoering betreft kan niet anders dan vastgesteld worden dat uw verklaringen zoals u deze aflegde voor het CGVS, volledig verschilden met deze zoals u ze voor de DVZ heeft laten optekenen. Voor het CGVS beweerde u immers dat uw gehele familie (vader, moeder en drie broers ontvoerd werd en dit twee dagen nadat uw familie de door u neergelegde dreigbrief ontvangen heeft. Na 2 dagen zou uw familie vrijgelaten zijn (gehoorverslag CGVS p. 9, 13). Dit zou de enige maal zijn dat uw familie ontvoerd werd. Voor de DVZ had u echter laten optekenen dat enkel uw vader ontvoerd werd en dit gebeurde 25 dagen nadat de familie de dreigbrief ontving. Uw vader werd na 10 dagen weer vrijgelaten (DVZ- vragenlijst punt 3.5). Na confrontatie ontkende u enkel dit gezegd te hebben, zonder hier enige verklaring voor te kunnen geven. Gezien de aard en de hoeveelheid van de vastgestelde tegenstrijdigheden kan niet anders dan geconcludeerd worden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het kernelement van uw ingeroepen vrees. U kon overigens ook geen enkel concreet voorbeeld geven van een collega bewaker die dezelfde soort problemen zou kennen (gehoorverslag CGVS p. 14). Uw bewering tenslotte dat uw familie het nog steeds goed stelt in Afghanistan, ondermijnt verder uw bewering ooit enig probleem met de Taliban gekend te hebben.”

Verzoeker beperkt zijn verweer dienaangaande tot het louter bevestigen van zijn verklaringen bij het CGVS-interview en zijn verklaringen bij aanvang van de asielprocedure als foutief aan te duiden, doch de Raad wijst erop dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen of misverstanden bij aanvang van de asielprocedure op te werpen. Verzoeker toont hiermee niet aan dat wat in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij heeft verklaard. Dienaangaande stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen bij aanvang van de asielprocedure hem in het Pashtou werden voorgelezen en hij deze voor akkoord heeft ondertekend, waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met de inhoud ervan. Bovendien werd verzoeker bij aanvang van het CGVS-interview gevraagd of hij opmerkingen had bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarop verzoeker “nee” antwoordde (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 2). Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker opgeworpen vermeende taalproblemen of misverstanden geenszins een verklaring kunnen vormen voor deze tegenstrijdigheden.

Daarnaast merkte de commissaris-generaal terecht op dat:

“U legde een dreigbrief van de Taliban neer ter ondersteuning van uw relaas, maar het is niet voldoende om documenten neer te leggen als er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas dat dient ondersteund te worden door deze documenten. Ook andere elementen wijzen er op dat de authenticiteit van dit documenten sterk betwijfeld mag worden. Zo dient vooreerst gewezen te worden op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat in Afghanistan veel soorten documenten nagemaakt kunnen worden. Ten tweede legde u tegenstrijdige verklaringen af over de inhoud van dit document. Voor de DVZ liet u optekenen dat in deze brief gevraagd werd dat u ontslag nam en dat u de Taliban zou vervoegen (DVZ vragenlijst punt 3.5). Voor het CGVS beweerde u dan weer dat er enkel gevraagd werd dat u ontslag zou nemen (gehoorverslag CGVS p. 9, 10). U gewezen op deze tegenstrijdigheid bleef bij de verklaring die u voor het CGVS aflegde. Echter wanneer de inhoud van deze brief met een tolk overlopen werd, bleek dat noch uw eerste verklaring, noch uw tweede verklaring overeenkomt met de inhoud waaruit blijkt dat de Taliban een bevel aan eenieder geeft om u te doden. Ten derde werd vastgesteld dat u voor de DVZ duidelijk verklaarde dat deze brief op 24/06/1394 verstuurd werd (DVZ vragenlijst punt 3.5). Voor het CGVS verklaarde u dan weer niet te weten welke datum er op zou staan (gehoorverslag CGVS p. 9). U gewezen op de datum die voor de DVZ werd genoteerd ontkende vlakaf dit ooit gezegd te hebben, u meende dat de fout bij de tolk gezocht diende te worden (gehoorverslag CGVS p. 10). Echter wanneer deze brief met een tolk overlopen wordt, blijkt dat juist deze datum van 24/06/1394 op uw brief staat. Het is dan ook duidelijk dat de tolk voor de DVZ deze datum niet verzonnen heeft, maar dat u op dat ogenblik een aantal elementen vanbuiten had geleerd die u ondertussen vergeten bent. Zo kon u voor de DVZ bv. ook nog de exacte datum van uw vertrek uit Afghanistan geven, terwijl u voor het CGVS deze datum zelfs niet meer bij benadering kende.

De datum op uw brief die overeenstemt met 15/09/2015, ondermijnt ook weer uw initiële bewering dat u na het ontvangen van deze brief nog een jaar in Afghanistan bleef, daar u twee maanden later al in België was. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan deze brief, noch aan het relaas dat dient te ondersteund te worden met deze brief.”

Waar verzoeker nu verklaart dat de taliban de bedreigingen dat hij moest stoppen met zijn ontslag en zich bij hen moest aansluiten enkel mondeling heeft geuit en niet in de dreigbrief, is de Raad van oordeel dat dit enkel meer afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Verzoeker verklaart immers dat hij dit steeds zo verklaard heeft tijdens de asielprocedure, doch verzoeker verklaarde tijdens het CGVS-interview, toen hem gevraagd werd naar de inhoud van de dreigbrief, immers als volgt: *“Taliban schreven hier dat als S.A. [verzoeker] geen ontslag zal nemen, grote problemen krijgt en zal afgeslacht worden* (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 9). Deze verklaring is echter tegenstrijdig zowel met verzoekers verweer in het verzoekschrift als met de inhoud van de door hem neergelegde dreigbrief (Landeninformatie, stuk 16, nr. 4). Verzoekers verweer kan aldus niet dienstig worden aanvaard.

Waar verzoeker bovendien aanvoert dat het de tolk zou zijn die bij aanvang van de asielprocedure de datum op de dreigbrief heeft afgelezen, merkt de Raad op dat uit het verslag van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins blijkt dat dit het geval is. Daarnaast werd reeds eerder opgemerkt dat verzoekers verklaringen bij aanvang van de asielprocedure hem in het Pashtou werden voorgelezen en hij deze voor akkoord heeft ondertekend, waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met de inhoud ervan. Daarnaast is de Raad van oordeel dat dit een loutere *post factum* verklaring betreft, nu verzoeker tijdens het CGVS-interview nog stelde dat de tolk deze datum gewoon verzonnen zou hebben (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 10). Verzoekers verweer kan dan ook niet dienstig worden aanvaard.

Bovendien oordeelde de bestreden beslissing eveneens terecht dat:

“Gezien uw verklaringen en uw documenten, kan het CGVS wel aanvaarden dat u verschillende jaren bij de Afghaanse politie werkzaam was en dit in de gevangenis van Jalalabad. Echter leidt dit profiel niet automatisch tot een statuut van vluchteling. U diende aan te tonen dat uw functie van die aard was dat ze zichtbaar was voor iedereen waardoor u een vergroot risico op vervolging zou lopen.”

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent en correct en vindt steun in het administratief dossier. Gezien de motivering niet dienstig wordt weerlegd, blijft zij onverminderd gehandhaafd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota COI Focus *“Afghanistan – veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 9 juni 2017 blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad.

Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Nergens wordt evenwel geopperd dat verzoeker via de luchthaven van Jalalabad zou moeten reizen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad is gesteund.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging."

UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Gezien uw verklaringen en uw documenten, kan het CGVS wel aanvaarden dat u verschillende jaren bij de Afghaanse politie werkzaam was en dit in de gevangenis van Jalalabad. Echter leidt dit profiel niet automatisch tot een statuut van vluchteling. U diende aan te tonen dat uw functie van die aard was dat ze zichtbaar was voor iedereen waardoor u een vergroot risico op vervolging zou lopen.

Gezien bovenstaande vaststellingen over uw asielrelaas kan niet anders dan vastgesteld worden dat u als bewaker niet genoeg opviel om ongewenste aandacht te trekken. Bovendien gaf u zelf aan dat u de laagste rang had (gewoon soldaat) en dat u met meer dan 200 mensen in uw gevangenis werkte.

U heeft in het verleden immers reeds 2.5 jaar gewoond en gewerkt in Jalalabadstad. Hoewel u beweert ontslag genomen te hebben als gevangenisbewaker, kan hieraan gezien bovenstaande vaststellingen geen geloof worden gehecht. Bovendien heeft u ook geen enkel document ivm uw beweerde ontslag. Niets staat u dan ook in de weg om uw job terug op te nemen in Jalalabad. Bovendien bestaan er aanwijzingen dat uw familie over een redelijk inkomen beschikt. Zo beweerde u dat u uw gehele familie elke paar maanden naar Jalalabad kon laten overkomen waarna ze drie weken op uw kosten in een hotel verbleven. Ook uw echtgenote zou u zo geregeld hebben laten overkomen. U gevraagd hoe uw vader die volgens u landbouwer is, elke paar maanden tot drie weken toe niet op zijn velden aanwezig diende te zijn, paste plots uw verklaringen aan: uw gezin zou niet langer dan 10 dagen in Jalalabad blijven. Wat er ook van zij, dit is voor een landbouwer nog steeds een lange vakantie. Het lijkt er dan ook eerder op dat uw vaders gronden door anderen bewerkt worden, wat wijst op enig aanzien en rijkdom.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties."

Waar verzoeker verwijst naar algemene informatie betreffende het risicoprofiel in hoofde van politieagenten en leden van de veiligheidsdienst, dient erop gewezen te worden dat hij verwijst naar louter algemene informatie, doch hiermee geenszins afbreuk kan doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekers functie van gevangenisbewaker niet van die aard was dat ze zichtbaar was voor iedereen waardoor hij een vergroot risico op vervolging zou lopen. Daarenboven heeft verzoeker aangegeven dat hij zijn werk als bewaker ook heeft stopgezet. In die hypothese kan verzoeker zich niet langer beroepen op een zogenoemd risicoprofiel.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP